

κά, τὰ θρησκευτικά, τὰ μαλλιαρικά καὶ τὰ δὲν ξέρω ποιά. Δὲ σὰς λέγω, ἐγὼ πρῶτος θὰ χτυπήσω κείνον ποὺ θὰ καταλάβω πῶς στᾶλήθεια πολεμάει τὴ γλώσσα μὲς καὶ θέλει τὸ κακὸ μὲς μὰ τέτιο πρᾶμα δὲ βλέπω γιὰ τὴν ὥρα πουθενὰ καὶ μὴ πλανιέστε ἀδελφοί!»

Ἄπὸ παντοῦ χειροκροτήματα καὶ ξεφωνητά :
«Μπράβο, μπράβο! Σωστά, πολὺ σωστά! Μπράβο!»

Τὶ λέτε, σ' ἀρτὰ, κύρ Μιστριώτη καὶ σεὶς κοπέλια του ;

Τὰ λόγια ἀρτὰ βγήκανε ἀπὸ τὰ βάθια τῆς ψυχῆς ἐνδὸς ρωμοῦ, ἐργάτη μαρκακοῦ, ποὺ ἔνοιωσε τὴν Ἀλήθεια!

«Οὐαὶ ὑμῖν!» ἔταν ὄλο τὸ ἔθνος νοιώσει τὴν ἀνίκητη ἀφτὴ Ἀλήθεια.

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

Ο ΜΑΛΛΙΑΡΙΣΜΟΣ

Δεύτερο «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» = «Θυμήσου με, Ἀφέντη, σὰν ἔρθης στὰ πράματα.»

Τρίτο «Τὰς κεφαλὰς κλίνατε» = «Κάτω τὶς κοῦτρες σας.»

Τέταρτο «Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο» = «Καὶ ἡ κουβέντα ἔγινε κρηιάς.»

Πέμτο «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος» = «Κωνσταντῆς Παλιοκουβέντας.»

Ἑξτο «Ἠλέκτρα» = «Κεχρμπάρα.» — **Ἑβδομο** :

Εἶναι τὰ ἑπτὰ «θανάσιμα ἀμαρτήματα.»

Τὸ πρῶτο δὲν τᾶγραφα στὸν ἀπάνου πίνακα. Ἄφτὸ θὰ τὸ πῶ μὲ δυὸ λόγια.

Σὲ μιὰ φιλολογικὴ ἐσπερίδα, στὸ φτωχικὸ μου στὸ Βαφεοχώριο τοῦ Βοσπόρου, κάπου ἐκεῖ κοντὰ ποὺ ἔχει τὸ ἐξοχικὸ του μέγαρο ἢ κορυφὴ ἢ περήφανη τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ μεγάλος μᾶς καὶ Σεβαστὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Τρίτος, φιλοξενούσα μιὰ βραδιὰ τὸν ἀξέχαστο φίλο, τὸ Ζητουιάντη. Ἐπεσε στὴ μέση τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, καὶ ὁ μπακίρης δὲν ξέρω πῶς τοῦ βουλήθηκε καὶ βάλθηκε μὲ τὰ σωστά του μὲ τοὺς μαλλιαροὺς, ποὺ τοὺς πέρασε ἀπ' τοῦ σκυλιοῦ τὴν οὐρά. Τοῦ παρατήρησα πῶς ἀφτὸ τὸ ζήτημα μοῦ κάνει κακὸ, πῶς προτιμῶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα φαγὶ ἓνα καλὸ κομμάτι μουσικῆς, ἀπὸ ὅλες τὶς θεωρίες περὶ μουσικῆς. καὶ ἓνα καλὸ ποίημα ἀπ' ὅλες τὶς γλωσσικὲς θεωρίες.

Καὶ διάβασα μιὰ μετάφραση τοῦ «χυνοπωριάτου τραγουδιοῦ» τοῦ Μποντελέρ ποὺ εἶχα μεταφράσει ἐκεῖνες τὶς μέρες. Μὲ χειροκρότησαν. Κατόπι ὁ Ζητουιάντης ἀπάγγειλε δυὸ δικά του ποιήματα. Μιὰ δεσποινίδα — ποὺ δὲν ξέρω ἂν ἔχω σήμερα τὸ δικαίωμα νὰ μνημονέψω τὸνομά της καὶ ποὺ ἔχει γραμμέ-

να πολὺ ἄμορφους στίχους καὶ πεζὰ στὴ δημοτικὴ — στρογγύλενε τὰ μάτια της καὶ μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ φύλου της εἶπε :

— «Μὰ, κύριε Ζητουιάντη, ἐσεὶς ποὺ καταφέρεστε, εἶστε πὺδ μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ μαλλιαρὸ μᾶς τὸν Ἀμφιτρούωνα.»

— «Ὅχι δά, ἐγὼ εἶμαι δημοτικιστῆς, ἐγὼ δὲν ἀναγνωρίζω Ψυχάρηδες, Πάλληδες καὶ Νουμάδες. Ἄφτοι καταστρέφουν τὸν Ἀγῶνα μᾶς. Ἄλλο μαλλιαρὸς καὶ ἄλλο δημοτικιστῆς!»

— «Καὶ τὰ σύνορα ; — ! ! ! !

Ἐγὼ μὲ σουρτίνα : Ψυχάρης, Πάλλης, Ἐφταλιώτης ! Τοὺς ἀναγνωρίζεις ; — μαλλιαρὸς — τοὺς ἀρνιέσαι ; δημοτικιστῆς !

Καὶ γράψε 8, τι θές.

Καὶ μὲ τὴν ἴδια λογικὴ, γιὰτὶ ἡ λογικὴ εἶναι μιὰ καὶ ἀδιαίρετη, συζητήθηκε στὴ Βουλὴ τῆς Ἀθήνας τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ὡς ἐπιχειρήματα καὶ βάση εἶχε τὶς ἑπτὰ ψεφτιές ποὺ ἀνάφερα.

Οἱ μαλλιαροὶ βουλευτῆς δὲν καταδέχτηκαν νὰ βροντοφωνήσουν πῶς αὐτὰ εἶναι ψεφτιές. Ἄπ' τοὺς καθαρεβουσιάνους δὲ βρέθηκε κανένας εὐσυνειδητος γιὰ νὰ ρωτήση ποὺ καὶ ποῖος μαλλιαρὸς τᾶγραφε ἀφτὰ.

Κ' ἔτσι πάει λέοντας !

*

Χωρὶς ἀφτὴ τὴν κατάπτωση τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρέπειας θὰ προσκαλοῦσα ὄλους τοὺς δημοτικιστῆς τῆς Πόλης νὰ διοργανώσουμε μιὰ μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὸ μεγάλο θρίαμβο τοῦ ἀγῶνα μᾶς. Γιατὶ, θαρρῶ, νᾶναι θρίαμβος νὰ σὲ τρομάζουν Πατριαρχάδες καὶ Μεγάλοι Ἀρχοντες Μιστριώτες καὶ νὰ ἐπικαλοῦνται τὶς μπαγιονέτες τῆς Πολιτείας γιὰ νὰ υπερασπίσουν τὶς ψεφτιές τους. Μὰ ἔλα ποὺ ἡ σαπίλα τους εἶναι τέτοια ποὺ μόλυνε τὴν ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀφτὸ μᾶς κάνει ἐμᾶς τοὺς δημοτικιστῆς, ἐμᾶς τοὺς μαλλιαροὺς, ἐμᾶς τοὺς πουλημένους, νὰ κλαῖμε καὶ νὰ μὴν ἔχουμε ὄρεξη γιὰ πανηγύρια, γιὰτὶ πο-νοῦμε τὸ Ἔθνος μᾶς.

Πόλη 2 ΙΙΙ 911.

N. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

BIBLIOPOLION

Α. Χ. ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ

LIVRES D' OCCASION

Ἰδρυθὲν τῷ 1889 ὁδὸς Σταδίου — 34

Ἄλλα σας τὰ βιβλία, ἐπιστημονικὰ καὶ μὴ, θὰ εὐρηθε λακουργῆ καὶ μεταχειρισμένα εὐθηνά. Κατάλογος ἀποστέλλεται δωρεάν. ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ βιβλία καὶ βιβλιοθήκαι.